

РЕШЕНИЕ

№ 106

гр. Разград, 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Анелия М. Йорданова

Членове: Валентина П. Димитрова
Атанас Д. Х.

при участието на секретаря Д.а Р. Георгиева
в присъствието на прокурора И. Р. Р.

като разгледа докладваното от Атанас Д. Х. Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20223300600282 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 313 и сл. от НПК.

С Присъда № 35 от 04.07.2022 г. по наказателно дело от общ характер
№ 20213330200327 по описа за 2021 г. на Районен съд – Разград е
постановено следното:

*ПРИЗНАВА подсъдимият Х. Н. Х., ЕГН *****, роден на
18.07.2003 г. в гр. Разград, български гражданин, с основно образование,
ученик в 10 клас в ПГТС „Христо Смирненски“ - гр. Разград, неженен,
неосъждаден, постоянен адрес: с. Раковски, общ. Разград, ул. “Плиска” № 4 за
ВИНОВЕН в това, че за времето от 05.08.2020 г. до 19.08.2020 г. в с.
Раковски, общ. Разград, на два пъти в условията на продължавано
престъпление, противозаконно е отнел чужди моторни превозни средства
(МПС) - товарен автомобил „Форд Транзит“ с рег. N PP 8783 ВК, на
стойност 5650.00 лева, от владението на А. Любенова З. от същото село и
лек автомобил “Фолксваген Голф“ с рег. № OS 243 А, на стойност 2930.00
лева, от владението на Д. Герасимов З. пак от с. Раковски, без тяхно
съгласие с намерение да ги ползва, като е последвала повреда и на двете
МПС за „Форд Транзит“ на стойност 637.00 лв., а за “Фолксваген Голф“ на
стойност 824.20 лева и то е било изоставено без надзор, деянието е
извършено в пияно състояние - с концентрация на алкохол в кръвта 2,22 на
хиляда и отнемането е извършено при условията на чл. 195, ал. 1, т. 2, пр. 1*

от НК, понеже вещите не са били под постоянен надзор, като макар и непълнолетен е могъл да разбира свойството и значението на деянието и да ръководи постъпките си - престъпление по чл. 346, ал. 2, т. 1, пр. 1 и пр. 2, т. 2, пр. 1 и т. 3 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 63, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, поради което и във вр. с чл. 55, ал.1, т.1 от НК ГО ОСЪЖДА на ОСЕМ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА.

НА ОСНОВАНИЕ чл. 69, ал. 1 от НК ОТЛАГА изпълнението на така наложеното наказание за изпитателен срок в размер на ТРИ ГОДИНИ.

ПРИЗНАВА подсъдимият Х. Н. Х., ЕГН ***** за ВИНОВЕН в това, че за времето от 05.08.2020 г. до 19.08.2020 г. в с. Раковски, общ. Разград, на два пъти в условията на продължавано престъпление, в едногодишен срок от наказването му по административен ред за управление на моторно превозно средство без съответно свидетелство за управление с Наказателно постановление № 19-1075-001055/11.09.2019 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР- гр. Разград, влязло в сила на 15.10.2019 г., е извършил такова деяние - управлявал МПС – товарен автомобил “Форд Транзит“ с рег. № РР 8783 ВК и лек автомобил “Фолксваген Голф“ с рег. № OS 243 А, без да притежава съответно свидетелство за управление на МПС, като макар и непълнолетен е могъл да разбира свойството и значението на деянието и да ръководи постъпките си - престъпление по чл. 343в, ал. 2 във вр. с чл. 63, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, поради което и във вр. с чл.55, ал.1, т.1 от НК ГО ОСЪЖДА на ТРИ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА.

НА ОСНОВАНИЕ чл. 69 ал. 1 от НК ОТЛАГА изпълнението на наказанието за изпитателен срок от ТРИ ГОДИНИ.

НА основание чл. 23, ал. 1 от НК ОПРЕДЕЛЯ едно общо наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА в размер на ОСЕМ МЕСЕЦА, като на основание чл. 69, ал. 1 от НК ОТЛАГА изпълнението му за изпитателен срок от ТРИ ГОДИНИ.

НА ОСНОВАНИЕ чл. 59, ал. 1 т. 1 от НК зачита времето през което подсъдимият Х. Н. Х., ЕГН ***** е бил задържан за срок от 24 часа със заповед по ЗМВР.

ОСЪЖДА подсъдимия Х. Н. Х., ЕГН ***** да заплати по сметка на ОДМВР гр. Разград сумата 1181.10 /хиляда сто осемдесет и един лева и 10 ст./ лева, представляваща разноски на досъдебното производство, а по сметка на РАЙОНЕН СЪД РАЗГРАД сумата от 633 /шестстотин тридесет и три/ лева, разноски на съдебното следствие.

Настоящото производство е образувано по жалба от защитника адвокат Анна Мария К. Н. от АК – Разград, срещу горепосочената присъда.

Оплакванията в жалбата са, че присъдата е неправилна, незаконосъобразна, постановена при съществени нарушения на

процесуалните правила, а наложеното наказание е явно несправедливо. Моли се присъдата да бъде отменена, като вместо нея бъде постановена нова присъда, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатите му обвинения. Сочи се, че процесните деяния не са престъпни, тъй като макар и формално да осъществяват признаците на предвидените в закона престъпления, поради своята малозначителност тяхната обществена опасност е явно незначителна по см. на чл. 9, ал.2 НК. При условие на евентуалност се сочи, че наказанията са несправедливи, поради което, моли наложеното за наказание лишаване от свобода да бъде заменено с наказание обществено порицание, а при условие на евентуалност – с пробация в законовия минимум, а ако и това искане се приеме за неоснователно, то се моли срока на наложеното наказание лишаване от свобода да бъде намален до законовия минимум от 3 месеца, съгласно чл. 39, ал.1 НК, с прилагане на чл. 69 НК.

С жалбата не се правят искания за събиране на нови доказателства.

В съдебно заседание на въззивната инстанция защитникът поддържа въззивната си жалба по изложените в нея съображения. Изтъква, че деянията са несъставомерни, налице е и случайно деяние по смисъла на чл. 15 НК.

Представителят на Окръжна прокуратура – Разград счита за неоснователна въззивната жалба. Намира първоинстанционната присъда за съответстваща на събраните по делото доказателства и постановена при правилно приложение на материалния закон. Пледира същата присъда да бъде потвърдена.

Подсъдимия при редовност в призоваването, с призовка връчена му лично на 14.10.2022г. /л.26/ не се яви и не посочи уважителни причини за неявяването си. Съдът даде ход на делото и разгледа делото в негово отсъствие, приемайки, че по отношение на подсъдимия е налице основанието по чл. 269, ал. 3, т. 3 НПК, като отсъствието му няма да попречи за разкриване на обективната истина. Вж. и Решение № 222 от 10.01.2018 г. на ВКС по н. д. № 1049/2017 г., III н. о., НК, Решение № 262 от 10.07.2015 г. на ВКС по н. д. № 629/2015 г., II н. о., НК, Решение № 516 от 7.01.2015 г. на ВКС по н. д. № 1525/2014 г., I н. о., НК, Решение № 382 от 13.10.2011 г. на ВКС по н. д. № 1870/2011 г., III н. о., НК.

Разградският окръжен съд, като обсъди доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и взе предвид разпоредбите на закона, извърши цялостна проверка на атакувания съдебен акт в съответствие с изискванията на чл. 314 от НПК, намери за установено следното:

За да постанови присъдата си, първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият Х. Н. Х. е роден на 18.07.2003 г. в гр. Разград, български гражданин, с основно образование, неженен, неосъждан, постоянен адрес: с. Раковски, общ. Разград, ул. "Плиска" № 4, ЕГН *****.

Подс. Х. живеел при баба си и дядо си в с. Раковски, общ. Разград, тъй като родителите му от дълги години пребивавали в чужбина. Подсъдимият бил неспособен водач на моторни превозни средства, предвид възрастта му към момента на деянието и не му е издавано свидетелство за управление на МПС.

С влязло в сила на 15.10.2019г. наказателно постановление № 19-1075-001055 от 11.09.2019 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР- Разград, Х. бил наказан за това, че управлява пътно превозно средство без да е правоспособен водач (административно нарушение по чл. 150 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/).

На 04.08.2020г. Х. празнувал рождения ден на негов приятел Гюнайдын - Гунди в с. Раковски, общ. Разград и всички употребявали алкохол. Около 22.30 часа подсъдимият се обадил на приятеля си - св. И. Ш. и го поканил да се присъедини към тях. Последният веднага се съгласил, като още докато говорел с приятеля си по телефона му направило впечатление, че същият е употребил значително количество алкохол. Известно време след като момчетата продължавали да празнуват и да се черпят с алкохол, подс. Х. казал на св. Ш., че ще отиде до къщата на А. - св. Ал. З., живуща в с. Раковски, общ. Разград, ул. „Родопи“ № 10, за да вземе микробуса ѝ и да го покара малко. Обяснил му, че знае къде тя и синът ѝ - св. Д. З. държат ключовете за автомобилите си, а именно закачени на едно прозорче от външната страна на къщата, понеже много пъти бил ходил в тях, за да им помага по работа. Св. Ш. го посъветвал да не го прави, но обвиняемият не го послушал - под въздействие на изпития от него алкохол, бил твърдо решен да покара някоя от техните коли.

Пред дома на св. З., подс. Х. пристигнал около 00:15 часа, вече на 05.08.2020г. Прескочил оградата, взел ключовете за товарния ѝ автомобил „Форд Транзит“ с рег. № РР 8783 ВК, след което се върнал обратно на улицата, понеже бил паркиран там. Отключил вратата, влязъл вътре, но

първоначално не запалил двигателя, понеже се притеснявал да не се събудят св. З. или сина ѝ. Освободил го от скорост, но колата не помръдвала. Тогава излязъл от нея и видял, че задната гума е подпряна с камък. Махнал го, качил се и в този момент автомобила тръгнал надолу. Подсъдимият се опитал да овладее движението на автомобила, но малко след това се блъснал със задната му част в стената на двора на църквата, която се намирала на същата улица пред дом № 8. От удара пострадала ръката му, като от порезната рана протекла кръв, част от която попаднала върху волана, таблото, предната седалка и предната лява врата на автомобила. Подс. Х. запалил двигателя на автомобила и го привел в движение. Задните гуми обаче „зафорсирали“ в затревената площ като малко след това автомобила излязъл на уличното платно, но отново се върнал назад и започнал да боксува, тъй като подсъдимия забравил да освободи ръчната му спирачка. Междувременно св. З. се била събудила, чувайки силния удар отвън и станала, за да провери какво се случва. Видяла, че микробуса го няма пред дома им и веднага събудила сина си. После погледнала през прозореца и го видяла, че е по-надолу по улицата, както и че някой се опитва да го изкара от затревената площ, където се намирал. Веднага се обадила на ЕЕНСП 112 и казала какво се случило. Св. З. излязъл навън, отишъл до товарния автомобил и видял, че е блъснат в задната му лява част, като били увредени блок- светлините, калника, колоната, бронята, вратата и камерата. Погледнал в купето и видял, че то е опръскано с кръв в областта на шофьорското място и предната седалка, ключовете били в контакта, скоростният лост на първа скорост, а ръчната спирачка вдигната. После чул мъжки гласове и тръгнал надолу по улицата като след малко стигнал до подс. Х. и св. Ш., който бил тръгнал да търси приятеля си. Видял, че подс. Х. е силно уплашен, пиан и от ръката му течала кръв. Момчето отишло до св. З., признало му, че то било взело буса, за да го покара малко, но се блъснал. Междувременно обаче св. Ш. също се бил обадил на ЕЕНСП 112, заради пострадалата ръка на подсъдимия. Скоро пристигнал екип на Центъра за спешна медицинска помощ при МБАЛ „Св. И.н Рилски“ - гр. Разград, който откарал подс. Х. в спешното отделение на болничното заведение. Докато медицинският екип обработвал пострадалата му ръка, там дошъл дежурният автопатрулен екип от сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР- Разград - свидетелите Р.З.Е. и Т. И.нов Х.. След като установили самоличността на подсъдимия, той им разказал как взел товарния

автомобил (микробуса) и как не успял да овладее движението му при което се блъснал в тухлената ограда на друг имот, при което пострадала ръката му. Обяснил им, че след това успял отново да го приведе в движение за още няколко метра, а така също признал, че преди това е пил алкохол - бира и уиски. Полицейските служители изпробвали подс. Х. за употреба на алкохол с техническо средство- Алкотест дрегер 7510 с фабричен № 0169, електронната скала на който отчела 2.22 на хиляда концентрация на алкохол в издишвания въздух. Св. Х. издал на обвиняемия талон за изследване № 0023533 и му предложил да даде проба кръв, но последният отказал като изписал това собственоръчно в талона и се подписал. За това, че подс. Х. управлявал МПС след употреба на алкохол, от св. Х. му бил съставен АУАН № 232555/05.08.2020 г.

Полицейските служители извършили проверка в информационните масиви на МВР и установили, че подс. Х. е неспособен водач на МПС, тъй като никога не му е издавано СУ МПС. За така констатираното нарушение св. Еюбов му съставил АУАН № 588809/05.08.2020 г.

Около 10-12 август 2020 г. св. А. З. и синът и св. Д. З. заминали за Федерална република Германия, където живеели и работели. Преди това обаче св. З. паркирал един зад друг товарния автомобил „Форд Транзит“ с рег. № PP 8783 ВК и собствения му лек автомобил с рег. № OS 243 А (немски транзитни номера) в двора на имота им, под навеса (сайванта), който се намирал непосредствено след външната врата (порта) на имота. Двете моторни превозни средства оставил с отключени врати, а акумулаторите им демонтирал и прибрал в кухненското помещение на къщата.

Ключовете за автомобилите закачил на гвоздей в същата стая. Единият акумулатор бил сив на цвят марка „Варта“ 77 амперчаса, а другият бил тъмносин, също марка „Варта“, но 72-73 амперчаса. Първият акумулатор бил доста използван, поради което бързо се изтощавал, заряда му падал и ставал негоден за ползване по предназначение.

На 18.08.2020 г., около 20.00 часа, подс. Х. и св. Ш. били седнали пред магазина на Сейхан в с. Раковски, общ. Разград и пиели бира. По- късно се преместили пред дома на подсъдимия, където продължили да пият бира до около 01.00 часа (вече на 19.08.2020г.), когато св. Ш. си тръгнал и се прибрал в тях. Подс. Х. обаче решил отново да покара някой от автомобилите на

семейство З.и, тъй като знаел, че те вече не са в Република България. Отишъл до имота им, прескочил оградата и влязъл в двора. Там имало три автомобила - освен горепосочените два още един микробус, зелен на цвят с рег. № РР 3626 АХ, който от дълго време изобщо не бил в движение. Затова подс. Х. огледал първите два и установил, че са отключени, но без акумулаторни батерии. В товарния автомобил намерил една отвертка и я взел, за да може с нейна помощ да проникне в къщата, където предполагал, че са акумулаторите и контактните им ключове. Действително открил същите в кухненското помещение на къщата, където влязъл след като отворил напъвайки дограмата на един от прозорците с помощта на отвертката. От там взел сивия на цвят акумулатор без да предполага, че същият бил доста ползван и ключовете на автомобилите. След това излязъл в двора, където монтирал акумулатора на лекия автомобил, понеже той бил паркиран зад микробуса и непосредствено пред входната врата (портата), на която освободил резето и отворил, за да може да излезе. Привел Фолксваген Голфа в движение, излязъл на улицата (ул. „Родопи“) и потеглил. Малко след това завил по ул. „Огоста“, но именно тогава загубил контрол над управляваното от него МПС и се блъснал в порутената каменна ограда на недействащата джамия на селото, като предните гуми на автомобила се качили върху падналите на земята камъни. Подс. Х. се опитал на няколко пъти да извади колата давайки на задна скорост, но двигателят угаснал и той вече не можел да я приведе в движение. Часът вече бил около 03.00 - 03.30. Подсъдимият се уплашил, отишъл до дома на св. Ш. и го събудил. Казал му, че бил направил „една беля“ и го помолил да отиде с него до старата джамия и да му помогне. Св. Ш. се съгласил и когато отишли до мястото видял сребриста кола забитата в камъните на падналата ограда. Освен това разпознал, че това е колата на „Тунито“, а именно на св. Д. З.. Подс. Х. седнал вътре, а св. Ш. започнал да я бута в предната част, но колата не помръдвала. Подсъдимият казал на приятеля си, че в дома на З.и има още един акумулатор и го помолил да отидат и да го вземат. Св. Ш. обаче му отказал и се прибрал в дома си. Подс. Х. се върнал до дома на св. З. и погореописания начин отново влязъл в кухненското помещение, откъдето взел втория, тъмносин акумулатор. Върнал се при блъснатия автомобил, на който монтирал синия акумулатор, а сивия такъв, след като го демонтирал преди това сложил на пода на автомобила между предна лява и задна лява врата. Успял да запали двигателя на автомобила, но

не и да го освободи от мястото, където се намирал. Затова го изоставил там и се прибрал в дома си. Вследствие на удара по л. а. се повредили облицовката на предната броня, лявата кормилна щанга, основата (ПВЦ) на преден десен калник, предните ляв и десен калник, ремъка за динамото и камерата.

По-късно сутринта св. Д.Д.М., братовчед на св. Д. З., разбрал от негов приятел за блъснатия автомобил и отишъл да провери дали това действително е така. След като лично се уверил, че това е така, той огледал автомобила, видял ключовете в контакта и ги взел. Прибрал се в къщи, разказал на баща си - св. Х.М.С. какво е видял и направил, след което се обадили на ЕЕНСП 112. Отделно от това св. С. се обадил на св. А. З. З. - леля на св. Д. З., понеже бил наясно с роднинската им връзка, а и знаел, че тя наглежда имота им. Двамата отишли както до блъснатата кола, така и до къщата на роднините си, където малко по-късно дошъл дежурен разследващ полицаи.

С протоколите за оглед на местопроизшествие от 19.08.2020 г. били иззети лек автомобил „Фолксваген Голф“ с транзитни регистрационни табели OS 243 A, 09/11/17 и отвертка с дървена, червеникава на цвят дръжка. Същите са върнати на св. Д. З. с Постановление от 20.10.2020 г. на разследващ полицаи при ОД на МВР- Разград.

Видно от заключенията на вещите лица по назначените и извършени в хода на ДП автотехнически и оценителни експертизи на МПС, се установява, че: 1. Приемли.та пазарна стойност на т. а. “Форд Транзит“ с рег. № РР 8783 ВК към 05.08.2020г. възлиза на 5 650.00 лева; 2. Стойността на щетите, нанесени на т. а.“Форд Транзит“ с рег. № РР 8783 ВК към 05.08.2020г. възлиза на 637.00 лева; 3. Приемли.та пазарна стойност на л. а. “Фолксваген Г олф“ с транзитен рег. № OS 243 A-09/11/07 към 19.08.2020 г. възлиза на 2 930.00 лева.; 4. Стойността на щетите, нанесени на л. а. “Фолксваген Г олф“ с транзитен рег. № OS 243 A-09/11/07 към 19.08.2020 г. възлизат на 824.20 лева.

От заключенията на вещите лица по назначените в хода на ДП комплексна съдебно психиатрична и психологическа експертиза и съдебно психиатрична експертиза, прочетени и в хода на съдебното следствие се установява, че:

Подс. Х. Н. Х. е с нормално протекло и съответно на възрастта, образованието и придобитият социален опит нервно-психично развитие, и не

страда от психично заболяване. Не се води на диспансерен учет към Отделение по психиатрия на МБАЛ „Св. И.н Рилски“ - гр. Разград и няма данни за контакти с психиатрични служби до момента /няма данни да е провеждал лечения в психиатрични заведения до момента/. Към момента на освидетелстването на подсъдимия, вещите лица не регистрират психопатологични феномени, същият е със съхранени базисни психични годности, клинично здрав. Резултатите от изследването отчитат развитие на психичните сфери в норма.

При нормален интелект и отсъствие на психични отклонения, които да представляват „разстройство на съзнанието“ в смисъла на чл. 31, ал. 2 от НК, тяхната оценка е, че в момента на освидетелстването Х. е годен да възприема фактите, които имат значение за делото и да дава достоверни обяснения за тях, ако желае, както и да участва във фазите на наказателното производство и да носи наказателна отговорност за деянието си.

Според вещите лица, към момента на извършване на деянията - 05.08.2020 г. и 19.08.2020г., както и към настоящият момент макар и все още непълнолетен, но на прага на пълнолетието, с характерните особености на този възрастов период, Х. Н. Х. вече бил осъзната личност, с изградени навици и поведение, изградени индивидуални характерови особености, позиция и мислене. Той имал капацитета да оцени ситуациите като противоправни, напълно осъзнавал непозволеността на деянията си и рисковете свързани с тях, познавал основните правно-етични норми, но те в случая не регулирали непосредственото му поведение.

Липсвали основания да бъдат обсъждани каквито и да са качествени разстройства на психичните сфери у осв., които да са го лишавали от годности да разбира свойството и значението на постъпките си и да ръководи действията си. Липсвали и основания вещите лица да обсъждат болестна мотИ.ция у осв., при извършване на инкриминираното деяние.

Всички тези обстоятелства, обсъдени в съвкупност с конкретните ситуации на деянията сочат, че не би могло да се приеме лекомислие и увлечение при участието му за всяка една от тях. От друга страна все пак, в съображение с физиологичната незрялост, характерна за периода на непълнолетието, личностовите особености във фазата им на изграждане и съзряване, данните за употреба на алкохол преди деянието и за предхождащи

фрустриращи фактори, свързани предимно със семейната среда, са го улеснили до известна степен.

Осв. имал съхранени спомени, които подреждал в хронологичен ред, давал логически свързани детайлни описания на ситуацията. Не се отчитал стремеж към прикрийване на истината или лъжа.

Резултатите от изследването отчитали развитие на психичните сфери в норма. С интелектуален потенциал в норма, съответстват на възрастта и придобития житейски опит. Личностовите проявления са предимно от интровертен тип. Предвид възрастовите особености доминирала потребността от общуване. Реакциите му се определяли предимно от вътрешното му състояние. С недостатъчна саморегулация и ниска способност за намиране на адекватни способи за излизане от конфликт. Имал стремеж към самостоятелност, но не намирал сигурност да се изяви. Предвид възрастта търсел общуването с връстници, стремял се да изглежда по-напорист и общителен в очите на другите. Не се наблюдавало абнормно поведение. Неспokoен, нерешителен, избягвал конфликтите. Търсел покровителство. Проявявал склонност към унило и тревожно настроение. Интересите му били ограничени, в рамките на възрастта и социалното обкръжение.

От заключението на вещото лице по назначената и извършена в хода на съдебното производство съдебномедицинска експертиза, се установява, че:

Подс. Х. на 05.08.2020г. е получил разкъсно-контузна рана и флегмон /дифузно гнойно възпаление/ обхващащо лявата ръка. При хоспитализацията в Отделение по хирургия на МБАЛ-Разград са проведени – микробиологично, образни и лабораторни изследвания; консулти със специалисти – ортопед, педиатър и анестезиолог; ексцизия – изрязване, отстраняване /без налагане на оперативни шевове/ и консервативно лечение. При дехоспитализацията на 12.08.2020г., Х. е изписан „Здрав, оперативната рана е спокойна, афебрилен“. Вещото лице е заключило, че състоянието на Х. е позволявало същия свободно да използва лявата си ръка, включително и да управлява МПС.

От заключението на вещото лице по назначената и извършена в хода на съдебното производство видеотехническа експертиза, се установява, че:

По предоставен от Румяна Илиева мобилен телефон „iPhone X“, който имал връзка с инсталирано видеонаблюдение, като видеозаписите са регистрирани от една камера „Camera 02“, позиционирана върху сграда в

имот на ул. „Родопи“ в с. Раковски, обл Разград и насочена към пространството пред сградата в имота, като в обсега ѝ попадат улицата и отсрещните сгради, включително и сградите на имота. В цитирани мобилен телефон „iPhone X“, със съответен IMEI било инсталирано приложението „Nik Control“, служещо за отдалечен достъп до системата за видеонаблюдение /част от която е и „Camera 02“/ и предоставящо възможност за преглед, съхранение в локален албум на телефона и споделяне на видеофайлове. Установени са 7 записа, 6 от които имат отношение към процесните деяния, а именно на 05.08.2020г. от 00:17:53ч. до 00:18:04ч. и на 19.08.2020г. в часовия диапазон 01:40:07ч. до 03:44:35ч./, констатирано е, че 2 от записите с продължителност 1:42, са с едно и също видеосъдържание. Във видеозаписите в кадъра е вкопирана информация за дата, час и име на заснемащата камера. В записа обхващат периода 01:40:07ч.-01:42:05 на 19.08.2020г. се констатира, че по улицата в посока отляво надясно на кадъра преминава лице, вероятно от видим мъжки пол, с тъмна коса и светли дрехи; в записа осъществен в 02:31:48ч. се наблюдава светлина в горния десен ъгъл на кадъра, където се намира широка врата на имот (порта), най-вероятно през отворената порта; в записа от 02:32:00 – 02:32:13ч., през портата към улицата се предвижда обект с вид на превозно средство – лек автомобил, който спира; в 02:32:38чл. автомобилът потегля по улицата завИ.йки наляво и в 02:32:58ч. 7 излиза от обсега на камерата; в периода 03:44:04-03:44:30ч. по улицата в посока отляво надясно на кадъра преминава лице от видим мъжки пол с тъмна коса и светли дрехи. Заснетите на видеозаписите преминаващи лица и автомобили са негодни за идентификация, поради ниската осветеност и отдалечеността на камерата.

Видеофайловете се съхраняват в облачни структури и поради невъзможност да се експортират на външен носител, по време на прегледа е бил извършен екранен запис с приложението „Screen Recording“, като са изготвени файло-презаписи, със съответни номера, същите са записани на оптичен диск и са приложени към експертиза, като Приложение 1.

Видеозаписите са извлечени от снимкови кадри, които са обработени и допълнително подобрени за повишаване на визуалното им възприятие и са представени, като Приложение 2, подредени в хронологичен ред.

За да приеме за установена така изложената фактическа обстановка,

първоинстанционният е обсъдил събраните в хода на съдебното следствие доказателства: Протоколи за оглед на местопроизшествие, Протокол за доброволно предаване, констативен протокол, копие на АУАН, копие на НП, копие на талон за изследване, справка за нарушител/водач, Справка за съдимост на подсъдимия, Характеристична справка, Декларация за семейно и материално положение и имотно състояние, Декларация, Заключение на вещите лице по назначените - видеотехническа експертиза, съдебномедицинска, оценителна автотехническа експертиза, СПЕ и КСПЕ, както и от показанията на свидетелите А. З., Д. З., И.н Ш., Т.Б., Р.Е., Т. Х., Д.М., Х. С., М.В.. Всички те са единни и непротиворечиви и напълно съответстват на възприетата от съда фактическа обстановка, поради което съдът ги кредитира изцяло.

Въззивния съд приема за установена фактическа обстановка, такава каквато е изложена в мотивите на първостепенния съд. При това положение след като не приема нова такава, на базата на същите доказателства, не е длъжен подробно да обсъжда това, което е задължително за мотивите на присъдата. Не е задължение на този съд да анализира подробно доказателствата събрани при съдебното следствие от първата инстанция, след като на тяхна основа не се правят различни фактически констатации. Само когато постановява нова присъда, въззивният съд следва да се съобрази с разпоредбите на чл. 305 НПК, тъй като при тази хипотеза той стъпва в правомощията ѝ. Така и Решение № 237 от 3.07.2012 г. на ВКС по н. д. № 709/2012 г., II н. о., НК, Решение № 191 от 18.12.2020 г. на ВКС по н. д. № 813/2020 г., I н. о., НК, Решение № 212 от 4.06.2015 г. на ВКС по н. д. № 394/2015 г., II н. о., НК, Решение № 228 от 22.05.2013 г. на ВКС по н. д. № 759/2013 г., II н. о., НК, Решение № 182 от 25.04.2013 г. на ВКС по н. д. № 468/2013 г., II н. о., НК, Решение № 358 от 28.09.2012 г. на ВКС по н. д. № 1059/2012 г., II н. о., НК.

Въззивният съд намира, че първата инстанция е събрала необходимите за изясняването на предмета на делото доказателства и не е ограничила страните в осъществяването на процесуалните им права да правят относими доказателствени искания. Районният съд не е допуснал процесуални нарушения и логически несъответствия и при обсъждането на доказателствата по делото и е формирал обосновани фактически изводи, които се споделят и от настоящият въззивен съдебен състав.

Първоинстанционният съд е изпълнил задълженията си за всестранно, пълно и обективно обсъждане на доказателствените източници. В мотивите към обжалваната присъда са обсъдени подробно доказателствените

източници, както поотделно, така и в тяхната съвкупност с останалите доказателства.

При така установената и от въззивната инстанция фактическа обстановка по делото, правилни се явяват формираните от районния съд правни изводи за това, че подсъдимият е осъществил от обективна и субективна страна престъпленията по чл. 346, ал. 2, т. 1, пр. 1 и пр. 2, т. 2, пр. 1 и т. 3 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 63, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и по чл. 343в, ал. 2 във вр. с чл. 63, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, за които е обвинен.

Както е посочил първоинстанционният съд, от обективна страна престъплението по чл. 346 НК е извършено от подсъдимия на два пъти, с две деяния на 05.08.2020 г. и 19.08.2020 г. И двата автомобила са годен предмет на престъплението, тъй като към момента на престъпното посегателство са имали определена стойност възлизаща на 5 650.00 лева за т. а. (микробуса) и 2 930.00 лева за л. а. Те са чужди, т. к. не са собственост на подс. Х.. До момента на отнемането им, същите са се намирали във фактическата власт на пострадалите лица - св. А. З. и св. Д. З., които са и техни собственици/ползватели. С привеждане в движение на автомобилите и с отдалечаването с тях от мястото, където се намирали (с. Раковски, общ. Разград, ул. „Родопи“ № 10, подсъдимият е прекъснал досегашното владение на пострадалите, и съответно е установил своя фактическа власт /владение/ върху тях, с което и изпълнителното деяние „отнемане“ на престъплението по чл. 346, ал. 1 от НК 8 е било осъществено. Отнемането им е противозаконно, понеже липсва знание и съгласие у пострадалите лица за това.

Следва да бъде отбелязано, че деянието от 05.08.2020г. е останало във фазата на опита, тъй като подс. Х. не е успял да установи трайна фактическа власт върху вещта, а предвид получените наранявания и „забуксуването“ на товарния автомобил, изпълнителното деяние „отнемане“ е останало недовършено по независещи от него причини, още повече, че не е успял за запали двигателя. Предвид обаче преместването на автомобила от мястото, на което е бил паркиран, то безспорно в случая подс. Х. е целял именно отнемане на превозното средство с цел управлението му. В случая обаче, тъй като второто деяние, което е довършено, се отразява значително върху цялата престъпна дейност предвид наличието на повече квалифициращи признаци на

това деяние и по-високата стойност на причинените вреди, то подс. Х. следва да носи отговорност като за довършено престъпление, а не както предвижда чл.26, ал.5 от НК за опит. Поради това правилно РП Разград е повдигнала обвинение като за довършено престъпление и съответно съдът също го осъди като за довършено престъпление.

От обективна страна са налице и следните квалифициращи признаци по чл. 346, ал. 2 НК: по т. 1, пр. 1 - последвала е повреда и на двете МПС вследствие на тяхното ползване и причинените с тях ПТП, като повредите не са малозначителни по смисъла на чл. 9, ал.2 от НК, понеже стойността им възлиза на 637.00 лева за т. а. и 824.20 лева за л. а.; по т. 1, пр. 2 - отнетото МПС - л. а. е било изоставено без надзор, а именно на ул. Огоста в с. Раковски, общ. Разград /или на място различно, от това където е било отнето/, с което пострадалият е бил лишен от възможността да упражнява обичайния си контрол върху него; по т. 2, пр. 1 – и двете деяния са извършени в пияно състояние, като за първото е установено и концентрацията на алкохол в кръвта 2,22 на хиляда, установено с техническо средство Алкотест дрегер, а по отношение на второто са налице гласни доказателства- св. Ш.; по т. 3 - отнемането е извършено при условията на чл. 195, ал. 1, т. 2, пр. 1 от НК.

Въззивният съдебен състав се солидаризира с изводите на първоинстанционния съд, че от субективна страна подсъдимият е извършил престъплението при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2, пр. 1 от НК. Същият е съзнавал /и е имал формирани представи/, че отнема от владението на друго чужди за него МПС и установява върху тях своя фактическа власт, съзнавал е, че действа без съгласието на владелците на МПС и че същите имат определена стойност, че ги е изоставил на място различно от това, откъдето ги е отнел. Налице е и намерение само да ползва отнетите МПС, изводимо от обективните му действия.

Понеже деянията на подс. Х. осъществяват поотделно различни състави на едно и също (по вид) престъпление, извършени са през непродължителни периоди от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващото, то същите представляват продължавано престъпление по смисъла на чл. 26, ал. 1 от НК.

От обективна страна престъплението по чл. 343в, ал. 2 във вр. с чл.

63, ал. 1, т. 4 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, също е осъществено от подсъдимия на два пъти, с две деяния на 05.08.2020г. и 19.08.2020 г., тъй като и на двете дати в с. Раковски, общ. Разград, е управлявал моторни превозни средства - горепосочените товарен и лек автомобил, без да притежава съответното СУМПС - видно от справка, предоставена от сектор ПП при ОД на МВР - гр. Разград, такова никога не му е издавано. Това той извършил в едногодишния срок от наказването му по административен ред за също такова деяние, а именно с наказателно постановление № 19-1075-001055/11.09.2019 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР гр. Разград, влязло в сила на 15.10.2019 г., което го прави съставомерно именно по този текст на НК - чл. 343в, ал. 2.

Настоящият съдебен състав намира за законосъобразни изводите на районния съд за субективната съставомерност на деянието на подсъдимия, което е извършено при форма на вината пряк умишъл по смисъла на чл. 11, ал. 2, пр. 1 от НК. Същият е съзнавал и е имал формирани представи за всички горепосочени обективни признаци от състава на престъплението, а именно, че не притежава СУМПС, че управлява МПС без да е правоспособен водач, че вече е наказван по административен ред за такова деяние и от влизане в сила на НП не е изминала една година. В този аспект подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на извършеното от него деяние, предвиждал е общественотоопасите му последици и е искал тяхното настъпване.

Понеже деянията на подс. Х. осъществяват поотделно един състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителни периоди от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващото, то същите представляват продължавано престъпление по смисъла на чл. 26, ал. 1 от НК.

По възражението на защитника във въззивната жалба, че подсъдимият следва да бъде признат за невинен и оправдан по повдигнатите обвинения, на осн. чл. 304 НПК, тъй като процесните деяния макар и формално да осъществяват признаците на предвидените в закона престъпления, обществената им опасност е явно незначителна, по см. на чл. 9, ал.2 НК.

Съобразила указанията дадени с ТР № 113/1982 г. на ОСНК на ВС, нормата на чл. 9, ал. 2 от НК е приложима за всяко престъпно деяние, предвидено като такова в специалната част на НК Обществената опасност на

деянието е основен признак на всяко престъпление, поради което отсъствието ѝ или пък явната ѝ незначителност обуславят и отсъствието на съответното престъпление. Дали деянието е с явна незначителна степен на обществена опасност се решава при цялостна преценка на всички обстоятелства относно обекта на посегателство, степента на засягането му, характеристиките на конкретното деяние, данните за личността на дееца, отразяващи се на обществената му опасност, последиците от деянието и пр. В настоящия случай съдът намира, че процесните деяния не са с явна незначителна степен на обществена опасност. Изложените от защитника съображения следва да се вземат в предвид при индивидуализацията на наказанията.

По възражението на защитника направено в о.с.з., относно деянието по чл. 343в, ал.2 НК - управлението на л.а. Фолксваген Голф, че обществената му опасност е явно незначителна по см. на чл. 9, ал.2 НК.

Това деяние е извършено от дееца на 19.08.2020г., а предходното инкриминирано управление на другия автомобил е било извършено едва преди 2 седмици – на 05.08.2020г. Т.е. налице е престъпна упоритост. Следва да се изтъкне, че управлението и на двата автомобила е било осъществено при извършено престъпление по чл. 346 НК, както и в пияно състояние, последвали са повреди и по двете превозни средства. Всичко това сочи на висока обществена опасност на дееца. Деието само по себе си е с висока степен на обществена опасност, тъй като застрашава не само дееца, управляващ МПС без да притежава съответни умения, но поставя в реален риск обществените отношения свързани с безопасността по пътищата, застрашвайки по този начин сигурността и на другите участници в движението. Така и Решение № 191 от 18.12.2020 г. на ВКС по н. д. № 813/2020 г., I н. о., НК. Изтъкнатите съображения от защитника за приложението на чл. 9, ал.2 НК, следва да се вземат в предвид при индивидуализация на наказанието, но не са предпоставки за приложението на чл. 9, ал. 2 от НК.

По възражението на защитника, че при отнемане на чуждото МПС което „не е под постоянен надзор“ по см. на чл. 195, ал.1, т.2 НК вр. чл. 346, ал.2, т.3 НК, след което бъде „изоставено без надзор“ по см. на чл. 346, ал.2, т.1, пр.2 НК, то тъй като МПС-то и преди и след отнемането му е било без надзор, то деянието е несъставомерно.

На първо място е необходимо да се направи разграничение между горепосочените понятия „не е под постоянен надзор“ и „изоставено без надзор“.

Доктрината и практиката на ВКС /ПП на ВС № 6 от 1971 г., ТР № 54/89 г. на ОСНК/ са последователни и неизменни в разбирането си за това, кога е налице вещ без постоянен надзор по см. на чл. 195, ал.1, т.2 НК. Това са вещите, които по обичай, по естество, по предназначение или поради други наложили се обстоятелства, са оставени на обществено доверие, без постоянен надзор, независимо от това къде се намират тези вещи - на поле,

или в населено място. В тези случаи не е необходимо обективизирането на фактическата власт върху такава вещ с определени формални действия на собственика или на лицето, което я владее. Затова и оставената на обществено доверие вещ е по-силно защитена от закона в квалифицирания състав по чл. 195, ал. 1, т. 2 НК. Вж. и Решение № 399 от 9.10.2009 г. на ВКС по н. д. № 420/2009 г., III н. о., НК.

Съгласно т. 4 от ТР № 42/20.06.1984 г. по н. д. № 34/1984 г. на ОСНК на ВС - *"Изоставяне без надзор е налице, когато деецът остави превозното средство на друго място, с което лишава досегашния владелец от възможността да упражнява обичайния контрол"*.

Ето защо, може противозаконно да се отнеме чуждо МПС, което „не е под постоянен надзор“ съгласно чл. 346, ал.2, т.3 във вр. чл. 195, ал.1, т.2 НК и след това същото да бъде „изоставено без надзор“ по см. на чл. 346, ал.2, т.1, пр.2 НК. В такъв случай ще бъдат налице и двата квалифициращи признаци.

Само относно едното от отнетите МПС-та – л.а. Фолксваген Голф е повдигнато обвинение за това, че е било изоставено без надзор. За другото МПС – т.а. Форд Транзит такова обвинение няма. Ето защо, неоснователно се явява възражението на защитника, че „има обвинение за това, че и двата автомобила са били оставени без надзор“.

Повече от очевидно е, че приетите факти относно л.а. Фолксваген Голф в пълнота покриват съставомерния признак „изоставено без надзор“. Вярно е, че в съобразителната част на ТР е посочено след обичайния контрол „...и създава възможност за увреждането или отнемането му“, но това е само една възможна последица, произтичаща от оставянето на МПС на друго място, а не задължителна кумулативна предпоставка, за да се приеме, че е налице изоставяне без надзор. В противен случай ОСНК би включило този елемент в диспозитива по т. 4, което явно не е било сторено. Така и Решение № 7 от 1.02.2012 г. на ВКС по н. д. № 2949/2011 г., II н. о., НК.

По възражението на защитника, че относно л.а. Фолксваген Голф, подсъдимия не го е изоставил без постоянен надзор умишлено, а поради настъпилата повреда при ПТП-то и незнанието на телефона на собственика на когото да се обади за да го уведоми.

Съгласно чл. 11, ал. 5 НК за квалификацията „изоставено без надзор“ по см. на чл. 346, ал.2, т. 1, пр.2 НК, не е необходим умисъл, а е достатъчно, че в случая не се касае за случайно деяние - деецът е бил длъжен и е могъл да предвиди, че при управлението на МПС като неправоспособен водач, в пияно състояние и проявено невнимание може да настъпи ПТП с увреждане на автомобила, в резултат на което същият да не може да се върне на собствен ход на местото от където е бил отнет. Ето защо, възражението е неоснователно.

По възражението на защитника, че последвалите повреди на двете МПС-та, се дължат на случайно деяние по см. на чл. 15 НК.

Съгласно чл. 11, ал. 5 НК за квалификацията "последвала повреда" по см. на чл. 346, ал.2, т. 1, пр.1 НК, не е необходим умисъл, а е достатъчно, че в случая не се касае за случайно деяние - деецът е бил длъжен и е могъл да предвиди, че при управлението на МПС като неправоспособен водач, в пияно състояние и проявено невнимание може да настъпи ПТП с увреждане на автомобила. Вж. и Решение № 788 от 23.07.2014 г. на СГС по в. н. о. х. д. № 2364/2014 г. В този смисъл настоящият съдебен състав не споделя доводите на защитата, че в случая е налице случайно деяние по смисъла на чл. 15 от НК.

По възражението на защитника, че относно т.а. Форд Транзит не е налице управление на моторно превозно средство по см. на чл. 343в НК, тъй като подсъдимия е пуснал по инерция автомобила без запален двигател, при движението му по инерция не се е намирал в същия, а след като в следствие запалил двигателя, автомобила само е буксувал, и никога автомобила не е излизал на улицата, а е бил само върху затревената площ, следва да се посочи следното:

Относно движението на автомобила, след като подсъдимия го е освободил от скорост, слязъл от същия и махнал камъка, с който е била подпряна гумата на автомобила, в резултат на което автомобилът се е движил по наклона без подсъдимия да се намира в него.

В т. 2 от Постановление № 1 от 17.І.1983 г. по н. д. № 8/82 г., Пленум на ВС е дадено определение на понятието управление на автомобила. Изрично е прието, че то включва всички действия или бездействия с механизмите и приборите на превозното средство, когато са свързани с опасност от настъпване на съставомерни последици, а те не се изчерпват само с въздействия върху двигателя. Управлението на автомобила не се извършва само с двигателя и не може да се приеме, че съставът на престъплението може да бъде осъществен единствено когато той е в работен режим. Преместването му в пространството може да се извърши и с ходовата му част, посредством механично движение на гумите и когато водачът се намира извън купето. При тази дейност също могат да бъдат застрашени други участници в движението. Така и Решение № 157 от 29.03.2010 г. на ВКС по н. д. № 37/2010 г., П н. о., НК.

Относно възражението, че автомобила не се е движел по улицата, а само по затревена част.

Свидетелката А. Любенова З., сочи в показанията си в о.с.з. и от ДП прочетени на осн. чл.281, ал.4, във вр. с ал.1, т.и 2 НПК, относно местоположението на т.а. Форд Транзит преди отнемането му: „Той си стои на ул. Родопи № 10. Паркиран е навън на улицата, пред прозореца.Нея вечер колата беше паркирана там.“ След отнемането му сочи: „.....чух някакъв трясък. Станах, отворих прозореца и видях, чемикробуса е пред църквата....., която е срещу дом № 8.Той е блъснал буса в насреещната стена, която е от другата страна на улицата.“ /л. 159-160 похд № 327/2021г. РС и т. І, л. 35-36 ДП/.

Свидетелят Т. Х. – младши автоконтрольор в сектор Пътна полиция при ОДМВР – Разград, посетил произшествието, сочи че е установил, че от мястото където е бил паркиран, до мястото където е бил намерен, „автомобила е **пресякъл цялата улица**“ /л. 112 нохд № 327/2021г. РС/.

От показанията на тези свидетели, се установява, че подсъдимият е **управлявал т.а. Форд Транзит при пресичането на улица Родопи в с. Раковски**, а не е управлявал автомобила само по „*затревени площи*“. Така при това пресичането на улицата, само щастливата случайност, че по същото време друг автомобил или пешеходец не се е намирал на улицата, е предотвратила по-тежки последици.

Относно буксуването:

В практиката се приема, че под съставомерно управление на МПС се разбира и **присъствието на водача в автомобила**, който **макар и да не е в движение е с включен двигател и предстои непосредственото му привеждане в движение**. Така и Решение № 89 от 28.10.2022 г. на ОС - Ловеч по в. н. о. х. д. № 205/2022 г., Присъда № 44 от 9.03.2018 г. на РС - Бургас по н. о. х. д. № 294/2018 г., Присъда № 36 от 2.12.2015 г. на РС - Айтос по н. о. х. д. № 274/2015 г. Ето защо, въпросното „*буксуване*“ също представлява управление на МПС по см. на чл. 343в НК.

Относно наказанието.

Отегчаващи отговорността обстоятелства са: многото квалифициращи признаци, проявената престъпна упоритост, чрез две деяния */извършени през период от две седмици/*, високото съдържание на алкохол в кръвта при първото деяние */2.22 промила/* надхвърлящо многократно минимално изискуемото се от 0.05 промила за да е налице признака „*лияно състояние*“.

С Постановление № 1 от 17.I.1983 г. по н. д. № 8/82 г., Пленум на ВС са дадени указания да не се проявява неоправдано снизхождение по отношение на извършителите на престъпления по транспорта, като се отчита техния ръст и динамика, да се изследват всички обстоятелства, свързани с тежките общественоопасни последици и тежестта на конкретните престъпления, формата и степента на вината, характера на нарушението на правилата за движение, личността на дееца като гражданин и водач на МПС. Съгласно това постановление е необходима по-строга наказателна практика, отговаряща на изискванията на специалната и особено на генералната превенция, като е недопустимо да се игнорират целите на едната за сметка на другата. Посоченото постановление не е загубило своята сила, поради което съдилищата следва да се ръководят от него като отчитат високата степен на обществена опасност на транспортните престъпления, с оглед тежките им последици за живота и здравето на гражданите и отражението им върху обществото като цяло.

Смекчаващи отговорността обстоятелства са: направеното самопризнание и съдействието за разкриване на обективната истина,

проявената самокритичност, изразените съжаления и разкаяния, чистото съдебно минало, добрите характеристични данни, тежкото семейно и материално положение, голямата продължителността на наказателното производство, без това да се дължи на поведението на подсъдимия.

Относно възрастта на подсъдимия, следва да се изтъкне, че непълнолетието му се е отразило при редуцията на наказанието по реда на чл. 63 НК и не може да се експонира повторно в негова полза. Това, че е бил непълнолетен, обуславя редуцията на наказанието по чл. 63 НК, поради което младата му възраст не представлява самостоятелно смекчаващо обстоятелство. Така и Решение № 89 от 21.07.2020 г. на ВКС по н. д. № 275/2020 г., II н. о., НК, Решение № 552 от 25.11.2013 г. на ВКС по н. д. № 1831/2013 г., I н. о., НК, Решение № 91 от 10.04.2014 г. на ВКС по н. д. № 65/2014 г., III н. о., НК.

Вярно е, че подсъдимият е млад човек, с присъщите за тази възраст negliжиране и недооценяване на важноста на нормите, които обществото е въвело с цел недопускане на пътни произшествия. В същото време, като ученик в Професионална гимназия по транспорт и строителство „Христо Смирненски“ гр. Разград, той е запознат с факта, че управлението на МПС е дейност с повишена опасност, необходима е специална правоспособност за осъществяването ѝ, а неспазването на правилата за движение може да доведе до тежки последици. Въпреки това, осъществява престъпните деяния през период от 2 седмици. Вж. и Решение № 279 от 17.01.2019 г. на ВКС по н. д. № 973/2018 г., I н. о., НК.

За престъплението по чл. 346, ал. 2, т. 1, пр. 1 и пр. 2, т. 2, пр. 1 и т. 3 вр. с ал. 1 НК, законът предвижда наказание лишаване от свобода от една до десет години. След редуцията по чл. 63, ал.1, т.3 НК, предвиденото наказание е лишаване от свобода до три години. Наложено на подсъдимия наказание – лишаване от свобода в размер на 8 месеца е справедливо. Настоящата инстанция намира, че наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода в горепосочения размер, ще реализира целите на специалната и генерална превенция. То отговаря на извършеното от него престъпление и на целите по чл. 36 от НК. Занижаването му не би изиграло своята възпитателна и предупредителна роля върху подсъдимия и другите членове на обществото.

За престъплението по чл. 343в, ал. 2 НК, законът предвижда наказание лишаване от свобода от една до три години и глоба от петстотин до хиляда и двеста лева. След редуцията по чл. 63, ал.1, т.4 НК, предвиденото наказание лишаване от свобода от една до три години се заменя с наказание лишаване свобода до две години. Наложено на подсъдимия наказание – лишаване от свобода в размер на 3 месеца, което е в абсолютния законов минимум по чл. 39, ал.1 НК, е справедливо. Настоящата инстанция намира, че наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода в горепосочения размер, ще реализира целите на специалната и генерална превенция. То

отговаря на извършеното от него престъпление и на целите по чл. 36 от НК.

За леката санкция и по двете престъпления, изключителна роля имат изискванията на чл. 13 и чл. 6 от ЕКЗПЧОС във връзка с разумните срокове за наказателното преследване. Действително, по настоящото наказателно производство е допуснато нарушение на разумния срок по см. на чл. 6 ЕКЗПЧОС и чл. 22 НПК, за което подсъдимия няма абсолютно никаква вина.

Следва да се изтъкне, че настоящото въззивно производство е второ поред, след като с решение № 48 от 03.06.2021 г. по внохд № 20213300600118 по описа за 2021 година Окръжен съд – Разград е отменил присъда № 6 от 08.03.2021 г. по нохд № 20213330200027 по описа за 2021 година на Районен съд – гр. Разград и е върнал делото за ново разглеждане.

По възражението на защитника, че наказанията следва да се определят по реда на чл. 55, ал. 1, т. 2 б. "б" НК и наказанията лишаването от свобода, т. к. след редукцията по чл. 63 НК не е предвиден най-нисък предел, следва да се заменят с обществено порицание, а при условие на евентуалност – с пробация.

Случаят е неотнормисим към хипотезата на чл. 55 от НК, чиито правила са изключение и целят справедлив отговорност тогава, когато престъплението като цяло се отличава от обхванатите в престъпния състав и най-лекото наказание би се явило несъразмерно тежко. Така и Решение № 668 от 2.11.2004 г. на ВКС по к. д. № 282/2004 г., I н. о.

Липсва основание за приложение на разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 2 б. "б" НК, тъй като смекчаващите обстоятелства не са многобройни, а и нито едно от тях не е с изключителен характер, както и най-лекото, предвидено в закона наказание /лишаване от свобода за срок от 3 месеца, по чл. 39, ал.1 НК, след редукцията по чл. 63 НК/ не се оказва несъразмерно тежко.

По евентуалното искане на защитника, в случай че не се приложи разпоредбата на чл. 55 НПК, то срока на наложеното наказание Лишаване от свобода да бъде намалено до законовия минимум от 3 м. съгласно чл. 39, ал.1 НК.

Наложено е наказанието за извършеното престъпление по чл. 343в, ал.2 НК е в размер на предвидения в чл. 39, ал.1 НК законов минимум от 3 месеца. За престъплението по чл. 346, ал.2 НК, е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 8 месеца. Съдът намира, намаляването на размера на наказанието би означавало неоправдано снизхождание, в разрез - както с личната, така и с генералната превенция на присъдата.

На основание чл. 23, ал.1 от НК, съдът правилно е определил едно общо наказание на подс. Х. в размер на по- тежкото от двете, а именно ОСЕМ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, като на основание чл. 69, ал. 1 от НК, е отложил изпълнението на така наложеното общо наказание за ИЗПИТАТЕЛЕН СРОК в размер на ТРИ ГОДИНИ.

На основание чл. 59, ал. 1, т. 1 от НК /*неправилно посочено в мотивите като чл. 58, ал.1, т.1 от НК* /, правилно е зачетено времето през

което подс. Х. е бил задържан за срок от 24ч. със Заповед по ЗМВР.

Произнасянето на първият съд в частта на разносните също не се нуждае от корекция.

Относно допуснатата техническа грешка в присъдата.

Както правилно е посочил районният съд в мотивите си, в диспозитИ. на присъдата е допусната техническа грешка посочвайки, че определя на подсъдимия наказанията за престъпленията, за които е признат за виновен, при условията на чл. 55, ал.1, т.1 НК, вместо да посочи, че определя същите по чл. 54 НК. Волята на районният съд се установява от изложеното в мотивите на присъдата, където е посочено, че наказанията на подсъдимия за тези престъпления са определени при условията на чл. 54 НК. Това е отстранимо нарушение, поради което проверяваната присъда следва да бъде изменена в тази част. Такава е и константантната съдебна практика намерила израз в Решение № 100 от 9.11.2020 г. на ОС - Ямбол по в. н. о. х. д. № 320/2020 г., Решение от 28.11.2014 г. на ОС - Ямбол по в. н. о. х. д. № 258/2014 г., Решение от 2.06.2014 г. на ОС - Ямбол по в. н. о. х. д. № 80/2014 г., Решение № 559 от 12.05.2015 г. на СГС по в. н. о. х. д. № 377/2015 г. , Решение № 211 от 29.05.2009 г. на САС по в. н. о. х. д. № 293/2009 г., НО, 6-ти с-в, Решение № 513 от 25.07.2022 г. на СГС по в. н. о. х. д. № 543/2022 г., Решение № 166 от 1.11.2019 г. на САС по в. н. о. х. д. № 65/2019 г., Решение № 90 от 3.05.2016 г. на ВнАС по в. н. о. х. д. № 62/2016 г.

С изключение на горепосочената техническа грешка, която води до изменение на присъдата, в рамките на въззивната проверка не е установено първоинстанционната присъда да е постановена при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, настоящият съдебен състав счита, че същата следва да бъде потвърдена в останалата ѝ част.

Водим от горното и на осн. чл. 334, т.3 и чл. 338 НПК, съдът,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 35 от 04.07.2022 г. по наказателно дело от общ характер № 20213330200327 по описа за 2021 г. на Районен съд – Разград в частта относно основанието за определяне на наказанията "Лишаване от свобода" от чл. **55, ал.1, т.1** от НК на чл. **54** от НК.

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 35 от 04.07.2022 г. по наказателно дело от общ характер № 20213330200327 по описа за 2021 г. на Районен съд – Разград в останалата ѝ част.

На страните да се съобщи по реда на чл. 178 НПК, че настоящото решение е изготвено, на осн. чл. 340, ал.2, пр.2 НПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____